

Szakács Eszter

THÉRA

A piacon
kaktuszgyümölcsöt veszek és krétai mézben eltett diót.
Az ásványvíz mellé maréknyi gránátalmamagot kapok ajándékba.

Egy nyitott templomból donátorok képei közt kiáradó hang
a liturgia szavaival örül a teremtett világnak,
hát vele örülök én is.

Értem az állatok beszédét: a madarak szárnyakkal kínálnak.

A kikötőbe trágyától csúszós kövű serpentinén lehet lejutni,
szép szemű hátsomért ezüstdrachmákkal fizetek,
nevetéssel és nyeregkása vasán feltört tenyeremmel.

Végül napi zarándoklatom befejezése:
a kaldera peremén fecskefészekként függő bár terasza,
ahol nem tudok betelni azzal, hogy nézem,
ahogy a hajókat
Thirasszia felé elragadja az önnön szépségétől megrészegült tenger.

*

A sziesztából átható virágillat ébreszt:
egy gyors vihar a nyitott franciaablakon át
fehér bougainvillea-szirmokkal terítette be szobám.

Mély és visszafojtott várakozással tölt el az esti hajóút gondolata.
Szőlőlevélbe csavart rizst eszünk majd és csirkét,
a kapitány borral koccint velünk,
s míg beszélgetés közben gesztikulálunk,
égő cigarettánk jelekkel rajzolja tele a sötétséget.

Visszafelé
a lámpákkal kivilágított bárkáról a derengő vízbe vetjük magunkat,
s bár még nem tudjuk,
ezt az éjszakát nem felejtjük el soha.